

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20Csp/160/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118209224
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8118209224.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobkyne V. M., G.. X.X.XXXX, K. C. X, XXX XX O., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.825,95 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 800 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 16.8.2018 si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému právo na primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.825,95 eura. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C/180/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky, úspešná, rozsudkom Okresného súdu Prešov, pod sp. zn. 11C/180/2016, z 9.11.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/36/2017, z 22.2.2018, ktoré sa stali právoplatnými 29.3.2018. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „Súd sa preto plne stotožňuje s názorom žalobkyne, že celá zmluvná podmienka tak ako je upravená v bode 13 VPPÚ, ktorý obsahuje uznávací prejav dlžníka vo vzťahu k tomuto poplatku je neprijateľnou zmluvou podmienkou. Je zakomponovaná do obchodných podmienok bez akéhokoľvek zvýraznenia. Uznanie dlhu je pritom jednostranný právny úkon dlžníka a jedným z predpokladov jeho platnosti je vážnosť vôle dlžníka na jeho uzavretie. V tomto prípade uznanie dlhu je súčasťou formulárových obchodných podmienok, teda rozhodne nie je individuálne dojednané a vzhľadom na výpoveď žalobkyne a vyššie uvedené závery nepochybne spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Pre posúdenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd musel najprv ustáliť, či zmluvu je možné posúdiť podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 1.8.2008 do 30.11.2009. Rozhodujúce teda je, či žalobkyni bol poskytnutý úver na iný účel ako na výkon zamestnania, ako je to uvedené v predmetnej zmluve. V tejto súvislosti výpoveď žalobkyne je jasná a jednoznačne vyvracia, že by úver brala na výkon zamestnania, čo aj logicky zdôvodnila. Nepochybne ako zdravotná sestra nepotrebovala úver na výkon tohto svojho povolania. Výpoveď strany je dôkazným prostriedkom a keďže súdu a verejnosti je navyše známa aj nekalá obchodná praktika žalovaného ohľadom vyznačovania účelu poskytnutia úveru v snahe vyhnúť sa aplikácii zákona o spotrebiteľských úveroch, súd prijal záver o tom, že jedná sa o spotrebiteľský úver. Z výpovede žalobkyne vyplynulo, že úver potrebovala na súkromný účel a v zmluve bol účel úveru vyznačený svojvoľne zástupcom žalovaného. Ak však

zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/ poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade ani jedna z vyššie citovaných náležitostí v zmluve uvedená nebola, preto s poukazom na § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa by teda mala vrátiť žalovanému len sumu poskytnutého úveru t.j. 331,94 Eur a keďže doposiaľ mu zaplatila 2157,89 Eur (do decembra 2015) žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1825,95 Eur. Súd preto považoval za právne dôvodné vyhovieť aj žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1825,95 Eur.“ Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť podaním pôvodnej žaloby. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže ako spotrebiteľka, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 1.825,95 eura.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobkyňa v postavení dlžníka uzatvorila so žalovaným dňa 21.10.2008 zmluvu o úvere č. 8220619, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 331,94 eura, ktorý sa žalobkyňa zaviazala vrátiť späť spolu s príslušným poplatkom vo výške 321,32 eura, t. j. vrátiť späť celkom sumu vo výške 653,26 eura, a to v 12. pravidelných mesačných splátkach po 54,44 eura počnúc dňom 20.11.2008 (ďalej len „Zmluva“). Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným za účelom zabezpečenia pohľadávky zo Zmluvy dohodu o zrážkach zo mzdy na samostatnom liste papiera na základe ktorej žalobkyňa prehlásila svoj súhlas s tým, aby sa uspokojenie pohľadávky veriteľa zabezpečilo vykonaním pravidelných mesačných zrážok a aby jej zamestnávateľ zrážal mesačne zo mzdy čiastku upravenú po najvyššiu prípustnú hranicu a uhradil túto sumu na účet veriteľa až do celkovej výšky zabezpečovanej pohľadávky (ďalej len „Dohoda o zrážkach zo mzdy“). Žalobkyňa v rozpore so splátkovým kalendárom neuhradila žiadnu splátku, ignorovala výzvy a upomienky na úhradu dlhu, neinformovala žalovaného o svojej nepriaznivej finančnej situácii ani nepožiadala o posun splátkového kalendára v dôsledku čoho sa dlh zo Zmluvy stal splatným dňa 25.12.2008. Vzhľadom na uvedené žalovaný predložil zamestnávateľovi žalobkyňi žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy a zamestnávateľ zrazil zo mzdy žalobkyne a poukázal na účet zamestnávateľa dokopy sumu vo výške 2.157,89 eura. Žalobkyňa uhradila istinu poskytnutého úveru až vykonanými zrážkami zo mzdy dňa 14.12.2011, t. j. viac ako 3 roky po splatnosti dlhu. V prípade, ak by žalovaný nevyužil dojednaný zabezpečovací prostriedok žalobkyňa by dobrovoľne neuhradila ani len istinu poskytnutého úveru. Žalobkyňa sa následne žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.825,95 eura s príslušenstvom a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 11C/180/2019-53 zo dňa 09.11.2016 žalobe v plnom rozsahu vyhovel (ďalej len „Rozsudok“). K primeranému finančnému zadosťučineniu uviedol, že § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný ma za to, že súd je povinný aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný má za to, že konajúci súd je povinný na skutkový prípad aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný poukázal aj na názory vyplývajúce z rozsudku Súdneho dvora EÚ C-464. Ide o rozsudok z 20.01.2005 vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG, podľa ktorého na ochranu slabšej strany sa zásadne nemôže odvolať osoba, ktorá uzavrie zmluvu týkajúcu sa čiastočne jej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a ktorá teda len čiastočne koná mimo obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. K inému záveru je možné dospieť len v prípade, ak to spojenie medzi zmluvou a obchodnou alebo inou podnikateľskou činnosťou dotknutej osoby bolo tak slabé, že by bolo len okrajové a z toho dôvodu by v rámci plnenia, pre ktoré bola zmluva uzavretá, malo, posudzujúc ju v celosti, len zanedbateľnú úlohu. Z predmetného rozsudku taktiež vyplýva, že je na strane, ktorá ochranu požaduje, aby túto skutočnosť preukázala. (Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/71/2016 zo dňa 14.02.2017).

Žalovaný má za to, že pri rozhodovaní o nároku žalobkyne je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu. Žalobkyňa je priemerným spotrebiteľom. Súdny dvor Európskej únie zadefinoval priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov“ (z Rozsudku SDEÚ zo dňa 16.07.1998, sp. zn.: Gut Springenheide GmbH, Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung). V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie bola táto definícia prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie, konkrétne do Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, kde v bode 18. preambuly je stanovené, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov“. V dôsledku uvedenej definície nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobkyne, ktorá bola pri uzatvorení Zmluvy dobre informovaná avšak ľahostajná. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia. Žalovaný má za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa neodôvodnila jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo - právneho vzťahu medzi ňou a žalovaným. Žalobkyňa ani nijakým spôsobom netvrdila a nepreukázala, že si Žalovaný nesplnil svoju poučovaciu povinnosť. Žalobkyňa svojim podpisom prejavila svoj súhlas s tým, že bola osobitne poučená o jednotlivých náležitostiach Zmluvy. Žalobkyňa v konaní nepreukázala ani nevysvetlila, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade žalobkyňa utrpela nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie jeho deklaráciu. Opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že žalobkyni žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Žalovaný ďalej uviedol, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobkyňu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobkyni priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Žalobkyňa nijakým spôsobom nešpecifikovala v čom spočívala nemajetková ujma odôvodňujúca priznanie zadosťučinenia vo výške 1.825,95 eura, teda nie je zrejmé aká ujma bola spotrebiteľovi spôsobená. Žalovaný má za to, že vznik nemajetkovej ujmy (s ohľadom na výšku uplatneného nároku) je žalobkyňa povinná preukázať, nakoľko ide o okolnosť, ktorá je nevyhnutným predpokladom priznania finančného zadosťučinenia spotrebiteľa. Žalovaný taktiež považuje uplatnenú výšku náhrady trov právneho zastúpenia za neprimeranú a žiada, aby súd žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne a listinnými dôkazmi a to rozsudkom na č.l. 6-11, Rozsudkom Krajského súdu v Prešove na č.l. 12-17, Vyjadrením žalovaného na č.l. 29-30 a zistil tento skutkový stav:

4. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 9.11.2016, č. k. 11C/180/2016 - 53 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.825,95 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne od 31.5.2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 8220619 zo dňa 21.10.2008 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným uvedená v bode 13 vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v znení: "Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou" je neprijateľná.

Vo svojom rozhodnutí uviedol, že Rozhodujúce teda je, či žalobkyni bol poskytnutý úver na iný účel ako na výkon zamestnania, ako je to uvedené v predmetnej zmluve. V tejto súvislosti výpoveď žalobkyne je jasná a jednoznačne vyvracia, že by úver brala na výkon zamestnania, čo aj logicky zdôvodnila. Nepochybne ako zdravotná sestra nepotrebovala úver na výkon tohto svojho povolania. Výpoveď strany je dôkazným prostriedkom a keďže súdu a verejnosti je navyše známa aj nekalá obchodná praktika žalovaného ohľadom vyznačovania účelu poskytnutia úveru v snahe vyhnúť sa aplikácii zákona o spotrebiteľských úveroch, súd prijal záver o tom, že jedná sa o spotrebiteľský úver. Z výpovede žalobkyne vyplynulo, že úver potrebovala na súkromný účel a v zmluve bol účel úveru vyznačený svojvoľne zástupcom žalovaného. Súd ďalej uviedol, že v zmluve chýbajú náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g/, písm. h/, písm. i/, písm. j/ a písm. k/ zákona č. 258/2001 Z.z.. S poukazom na § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku tak súd uviedol, že celá zmluvná podmienka tak ako je upravená v bode 13 VPPÚ, ktorý obsahuje uznávací prejav dlžníka vo vzťahu k tomuto poplatku je neprijateľnou zmluvou podmienkou. Je zakomponovaná do obchodných podmienok bez akéhokoľvek zvýraznenia. Uznanie dlhu je pritom jednostranný právny úkon dlžníka a jedným z predpokladov jeho platnosti je vážnosť vôle dlžníka na jeho uzavretie. V tomto prípade uznanie dlhu je súčasťou formulárových obchodných podmienok, teda rozhodne nie je individuálne dojednané a vzhľadom na výpoveď žalobkyne a vyššie uvedené závery nepochybne spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa.

5. Krajský súd v Prešove vyššie uvedený rozsudok potvrdil. Odvolací súd uviedol, že údaj o úroku napriek zneniu ust. § 4 ods. 2 písm. h) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy v zmluve absentuje. Jeho výšku je možné vyvodiť z výšky poplatku uvedeného v zmluve a počtu splátok v spojení s bodom 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, čo spôsobuje neprehľadnosť a spotrebiteľovi de facto znemožňuje získať zrozumiteľné, náležité informácie o základných podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje. Ide o esenciálnu náležitosť zmluvy o úvere, ktorá musí byť uvedená priamo v zmluve. V zmluve nie je uvedený ani údaj o RPMN a priemernej RPMN, ktorý je v zmysle § 4 ods. 2 písm. j), k) zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou zmluvy o úvere. Keďže v zmluve absentuje údaj o úroku, údaj o RPMN a priemernej RPMN, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.).

6. Žalobkyňa pri svojom výsluchu uviedla, že v roku 2008 si zobrala zo spoločnosti Pohotovosť s.r.o. pôžičku vo výške 10 000 Sk. Túto splácala v splátkach a taktiež jej bolo zrážané zo mzdy. Splátky splácala takým spôsobom, že ku nej zamestnanec spoločnosti Pohotovosť, s ktorým uzatvorila zmluvu a tento ich odo nej vyberal a neskôr jej strhávali zo mzdy. Keď išla na dôchodok, tak požiadala svoju mzdu účtovníčkou o vyúčtovanie, nakoľko sa jej zdalo, že platila veľa. Potom navštívila spoločnosť HOOS, kde jej povedali, že zmluva neobsahuje náležitosti, a že ju preplatila. Taktiež jej povedali, že porušili jej práva. V období od 2009 do 2015 bola zamestnaná ako zdravotná sestra v nemocnici s príjmom 700 eur. Ujma jej bola spôsobená tým, že zaplatila navyiac.

7. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

8. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi,

má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Medzi stranami nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. V predmetnej veci si žalobkyňa uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.825,95 eura v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 9.11.2016, č. k. 11C/180/2016 - 53 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 1.825,95 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne od 31.5.2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 8220619 zo dňa 21.10.2008 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným uvedená v bode 13 vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v znení: "Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou" je neprijateľná. Krajský súd v Prešove vyššie uvedený rozsudok potvrdil. Súdny zhodne dospeli k záveru, že v zmluve absentovali náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.).

12. Súd má za to, že v danom prípade porušením práva a povinnosti žalovaným je to, že v zmluvnom vzťahu žalovaný ako dodávateľ neuviedol všetky zákonom predpísané náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a do zmluvy zakomponoval zmluvnú podmienku, ktorú súdy vyhlásili za neprijateľnú. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne, ako spotrebiteľa na písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere s tým, aby táto obsahovala náležitosti v zmysle ust. § 9 ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. a žalobkyňa sa úspešne domohla vydania bezdôvodného obohatenia, dôsledkom takéhoto porušenia je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Súd teda dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobkyňi priznané primerané finančné zadosťučinenie.

13. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia tak pre žalobkyňu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 800,- eur. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd pritom zobral do úvahy to, že žalobkyňa bola zdravotná sestra s príjmom 700,- eur, a preto mohla finančné prostriedky, o ktoré sa žalovaný bezdôvodne obohatil, použiť na uspokojenie svojich životných potrieb. Súd však pri výške primeraného zadosťučinenia zobral do úvahy aj to, že žalobkyňa dobrovoľne neuhradila ani len istinu poskytnutého úveru (tieto tvrdenia žalovaného nepoprela), a preto sa žalobkyňou žiadaná suma 1.825,95 eura súdu javí ako zjavne neprimeraná. Vzhľadom na okolnosti veci súd sumu 800,- eur pokladal za primeranú tak, aby boli naplnené všetky funkcie primeraného zadosťučinenia.

14. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti základu nároku v rozsahu 100%, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).